

Nr 865

Av fru Gunne, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 188, med förslag till lag om ändring i kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370), m. m.

I anslutning till de i Kungl. Maj:ts proposition nr 188 föreslagna författningsändringarna framlägges i det följande några synpunkter av övervägande skatteteknisk art.

Slopandet av dyrortsgrupperingen inom skattesystemet innebär att ortsavdragen blir lika över hela landet. Sålunda tas icke längre vid beskattningen hänsyn till varierande levnadskostnader på olika orter. Benämningen ortsavdrag är därför icke längre helt adekvat. Avdraget har i sig själv den innebörden, att det skall undanta från beskattningen den del av inkomsten, som kan anses motsvara vad som åtgår för täckande av de elementära levnadskostnaderna och som därför anses sakna skattekraft. En riktigare benämning för detta avdrag synes vara kommunalt resp. statligt grundavdrag. I skattelagstiftningen borde därför benämningen *grundavdrag* införas i stället för den hittillsvarande, ortsavdrag.

Som följd av ändringar i kommunalskattelagen, förordningen om statlig inkomstskatt och taxeringsförordningen föreslås i propositionen vissa ändringar i uppbördsförordningen. Utöver dessa föreslagna ändringar synes även en ändring böra vidtagas i 10 § uppbördsförordningen, vari stadgas att preliminär A-skatt icke skall beräknas å bl. a. sådan pension, livränta eller annan skattepliktig ersättning som uppgår till högst 1 500 kronor för år. Som en följd bl. a. av att deklaraionspliktsgränsen höjes till 2 400 kronor bör det nämnda beloppet höjas, förslagsvis till 2 500 kronor. Någon justering nedåt för att anpassa beloppet till en jämn månadsinkomst, såsom föreslås beträffande deklaraionspliktsgränsen, torde i och för sig icke behöva ske i uppbördsförordningen.

Enligt 50 § kommunalskattelagen skall den beskattningsbara inkomsten avrundas nedåt till helt hundratal kronor. Ur skatteteknisk synpunkt skulle åtskilligt vara att vinna, om avrundningen till jämnt hundratal kronor kunde ske redan av den taxerade inkomsten. Några större

svårigheter för genomförandet av en sådan reform föreligger icke när det gäller gifta, eftersom ortsavdraget i detta fall föreslagits till jämnt hundratal kronor. En svårighet uppstår emellertid därigenom att ortsavdraget för ensamstående föreslagits till 2 250 kronor. Denna svårighet skulle elimineras, om ifrågavarande avdrag fastställdes till 2 300 kronor. Då uppkommer emellertid frågan huruvida avdraget för gifta skulle kunna höjas till 4 600 kronor. De ekonomiska konsekvenserna av en sådan justering av avdragsbeloppen får givetvis behandlas i sitt sammanhang. Här skall endast understrykas de praktiska fördelarna av det ovan föreslagna systemet.

Vid genomförandet av en sådan ur skatteteknisk synpunkt betydelsefull reform som att ortsavdraget skulle bli lika för hela landet och bestämt till helt hundratal kronor samt att den taxerade inkomsten likaledes skulle bestämmas till helt hundratal kronor erfordras ett par andra, mindre ändringar i nuvarande bestämmelser. 48 § 2 och 3 mom. kommunalskattelagen skulle behöva kompletteras med en bestämmelse innebärande, att »brutet» avdrag skulle avrundas till närmaste hundratal kronor. Likaledes skulle reglerna i 50 § kommunalskattelagen angående särskilt avdrag för nedsatt skatteförmåga kompletteras med bestämmelsen att sådant avdrag skall fastställas till helt hundratal kronor. Så torde f. ö. redan nu i praktiken ske i det övervägande antalet fall.

En följd av dessa ändringar i gällande bestämmelser vore givetvis att nuvarande avrundningsregel beträffande den beskattningsbara inkomsten bleve överflödigt och kunde slopas.

Jag hemställer således,

- a) att riksdagen vid behandling av Kungl. Maj:ts proposition nr 188 måtte beakta ovan angivna synpunkter,
- b) att vederbörande utskott i den mån denna hemställan vinner bifall måtte utarbeta erforderliga författningsändringar.

Stockholm den 21 november 1961

Stina Gunne